

Sygn. akt VI Ka 242/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014r.

sprawy **R. B.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 13 marca 2014 r. sygn. akt II K 1763/13

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. B. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 242/14

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że:

w dniu 27 września 2013 roku J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,07 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym motorower nr rej. (...) przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygnaturze akt II K 1726/11 za czyn z art. 178a § 2 k.k. oraz wbrew orzeczonego tym wyrokiem środka karnego w postaci zakazu kierowania motorowerami na okres 4 lat od dnia 17 IV 2012 roku do dnia 17 IV 2016 roku oraz prawomocnie skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 VI 2010 roku o sygnaturze akt II K 1077/10 za czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 13 marca 2014r. w sprawie II K 1763/13:

oskarżonego R. B. uznał za winnego tego, iż w dniu 27 września 2013 roku w J. kierował motorowerem po ulicach (...) mając 1,07 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym był wcześniej skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w sprawach VII K 227/02, VII K 1377/05, VII K 251/06 i II K 1077/10

oraz działał wbrew zakazowi prowadzenia motorowerów, orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 11 I 2012 roku w sprawie II K 1726/11 na okres 4 lat, to jest występku z art. 178a § 4 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k., wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 96 § 1 k.k., orzekł umieszczenie oskarżonego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego od alkoholu;

na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Zarzucał wyrokowi Sądu I instancji rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu R. B. kary wskutek wymierzenia mu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia tj. w wymiarze tylko 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym tylko na okres 3 lat, co powoduje, że tak wymierzona kara pozbawienia wolności oraz środek karny są niewspółmiernie rażąco łagodne biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia czynu, wyrażającą się wysokim stanem nietrzeźwości oskarżonego, kierowaniem pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w porze szczytu komunikacyjnego po głównej arterii komunikacyjnej J. oraz biorąc pod uwagę uprzednią pięciokrotną karalność oskarżonego B. za podobne przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu w ruchu lądowym popełnione w stanie nietrzeźwości, które to okoliczności jednoznacznie przemawiają za znacznie surowszym wymiarem wobec niego kary pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, przez co wyrok ten nie spełnia walorów prewencji ogólnej i indywidualnej i jest nieadekwatnie rażąco łagodny.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu R. (...) na podstawie art. 178a§4 kk kary roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42§2 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat, w pozostałym zakresie prokurator wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zasadny jest wniosek prokuratora złożony na rozprawie apelacyjnej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi rejonowemu.

Zaskarżonym wyrokiem w pkt II części dyspozytywnej sąd orzekł na podstawie art. 96 § 1 k.k. o umieszczeniu oskarżonego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego od alkoholu.

Umieszczenie w zakładzie zamkniętym jest możliwe wtedy, gdy jest to niezbędne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego związanego m. in. z jego uzależnieniem od alkoholu. Przepis art. 93 k.k. in fine stanowi, że przed orzeczeniem środka zabezpieczającego sąd wysłuchuje lekarzy psychiatrów oraz psychologa. Norma ta ma charakter gwarancyjny. Wobec faktu, że sąd orzeka środek zabezpieczający polegający na faktycznym pozbawieniu wolności i to wobec osoby chorej psychicznie, bądź z zaburzeniami preferencji seksualnych, czy upośledzeniem umysłowym, bądź wreszcie z uzależnieniem od alkoholu, wysłuchanie biegłych psychiatrów i psychologa ma charakter obligatoryjny, nie wystarczy przy tym zapoznanie się tylko z opinią pisemną. Biegli wypowiedzieć się zatem muszą przed sądem odnośnie charakteru i stopnia uzależnienia oraz konieczności umieszczenia skazanego w zakładzie zamkniętym. Stanowisko samego skazanego w tej kwestii nie może zostać uznane za wystarczające. Ustawodawca uznał, że w sytuacji tego rodzaju konieczne jest zasięgnięcie opinii osób dysponujących wiedzą specjalistyczną, w tym bezpośrednio wysłuchanie ich przed sądem. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2014r. sygn. akt III KK 458/13, Prok. i Pr.-wkł. 2014/4/7; wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2013r. sygn. akt

III KK 409/13, LEX nr 1394092; wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 2013r. sygn. akt III KK 352/13, LEX nr 1386038).

Tymczasem na dwóch terminach rozprawy przeprowadzonej w niniejszej sprawie sąd I instancji nie wysłuchał biegłych psychiatrów i psychologa.

Naruszenie wyżej wskazanej normy gwarancyjnej z art. 93 k.k. powoduje, iż rozstrzygnięcie o zasadności zarzutu apelacji prokuratora – rażącej niewspółmierności – łagodności – wymierzonej oskarżonemu kary jest przedwczesne.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób wolny od wad. Po spełnieniu wymogów z art. 93 k.k. jeśli zajdzie taka potrzeba orzeknie o ewentualnym zastosowaniu środka zabezpieczającego, a w konsekwencji stosując zasady i dyrektywy wymiaru kary wymierzy oskarżonemu stosowną karę.